

CRÍTICA DE MÚSICA / L'ORQUESTRA BARROCA CATALANA, A VIC

Un concert dels que no s'obliden

Orquestra Barroca Catalana. Obres de Mozart i Mendelssohn. L'Atlàntida de Vic. Diumenge, 22 de maig de 2011.

Vic

Montserrat Rius

A vegades ens cau un regal del cel... o de L'Atlàntida de Vic. Diumenge a la tarda, l'Orquestra Barroca Catalana va oferir un concert d'aquells que no s'obliden. La forma-

ció va arribar a l'excel·lència: afinació impecable, sòlida compenetració, so homogeni, excel·lent tècnica i un programa per llepar-se els dits, amb la brillantor que les partitures demanen.

Va iniciar el concert la *Sinfonia n. 14 en la major* d'un Mozart exultant, en estat pur. Va seguir *Lungi date, mio bene, de Mitridate Re di Ponto*, també de Mozart, per a soprano, trompa i orquestra. Dues sorpreses extraordinàries, la soprano Marta

Matheu, amb una veu càlida, cristal·lina però amb cos. Frescor i expressivitat en la seva interpretació, senzillesa en la forma, contundència i bellesa en el fons. Una joia. L'altra va ser el trompista Gilbert Camí. La dificultat no el va arronsar: cada frase, cada nota, assolía un nivell expressiu de qualitat, amb una tècnica inqüestionable. A la segona part el *Concert per a violí i cordes en re menor* de Mendelsshon ens va descobrir un mag de la inter-

pretació del violí barroc, el músic austriac d'origen japonès Hiro Kurosaki que també va dirigir l'orquestra. Que tocava com els àngels era evident, feia cantar el violí i, el més important, ho feia des de ben endins. Precisió i sobrietat expressiva, elegant i amb ànima, el que fa que una interpretació es recordi. Tancava el concert l'aria per a soprano i orquestra *Soffre el mio cor, de Mitridate Re di Ponto*, un altre gaudi que brodava la vesprada.